Kurmalı Şemsiye

Yavuz DEMİRKIRAN

Kurmalı Şemsiye

Yavuz DEMİRKIRAN

Arnavut kaldırımlı yolların kurdele gibi kıvrıldığı Brambleford köyünde Max adında bir çocuk yaşardı. On yaşındaydı; küçük ve sıskaydı, dağınık havuç turuncusu saçları tutam tutam dikilirdi. Burnunun üzerinde çiller dans eder, aralıklı dişli gülümsemesi her an hazır beklerdi. Max bir şeyler icat etmeyi çok severdi ve gittiği her yerde deri alet kemeri minik anahtarlarla şıngırdardı.

Max'in atölyesi dedesinin evinin arkasındaki bir kulübeydi; dişliler, yaylar ve tuhaf metal parçalarıyla doluydu. En iyi arkadaşı, Pip adında küçük kahverengi bir serçe, bir rafın üzerine tüneyip öğütler cıvıldardı. Pip'in bir bacağında Max'in hediyesi olan minik mavi bir kurdele vardı. Birlikte harika makineler hayal ederlerdi, gerçi çoğu sallanır ya da gıcırdardı.

Esintili bir sabah Max, hurda yığınında kırık bir şemsiye buldu. Sapı bakır bir salyangoz şeklindeydi ve telleri bükülmüştü. 'Seni özel yapacağım,' diye fısıldadı Max. Dişliler, minik bir saat kadranı ve pirinç bir sarkaç ekledi. Kurduğunda şemsiye, uykulu bir kalp atışı gibi yumuşak ve düzenli tıkırdamaya başladı.

Max şemsiyeyi bahçede denedi. Rüzgâr yön değiştirene kadar sakince tıkırdadı. Sonra bir davul gibi daha hızlı ve daha yüksek sesle tıkırdadı. 'Bak, Dede Tom!' diye seslendi Max. Koca beyaz sakallı, uzun boylu ve iki büklüm dedesi bastonuna yaslandı. 'Bu akıllıca bir uyarı,' dedi kahverengi gözleri parlayarak. 'Bir hava saati yapmışsın, evladım.'

Ertesi gün güneşli ve aydınlıktı. Max, kurmalı şemsiyesini kolunun altına sıkıştırıp köy meydanına yürüdü. Aniden şemsiye yüksek sesle tıkırdamaya başladı—tık-tık-tık!—her zamankinden daha hızlı. 'Fırtına geliyor!' diye bağırdı Max. Ama köylüler sadece gülümsedi. 'Ne saçmalık!' dedi fırıncı. 'Gökyüzü masmavi!' Yuvarlak gözlüklü ve erik rengi paltolu Belediye Başkanı Pruitt bile başını salladı.

Max pes etmedi. Dede Tom'a koştu. 'Hazırlanmalıyız,' dedi. Dede Tom bilgece başını salladı. 'Küçük bir uyarı da olsa uyarıdır,' dedi. 'İhtiyacımız olanları toplayalım.' Sepetleri mumlar, kibritler ve fazladan ekmekle doldurdular. Pip her pencerede yüksek sesle cıvıldayarak haberi yaydı. Bazı köylüler dinledi; bazıları güldü.

Belediye Başkanı Pruitt, mantıklı ayakkabıları taşlarda tıkırdayarak yanlarına geldi. 'Max, bu telaşa bir son ver!' dedi. Ama tam o sırada şemsiye öyle sert tıkırdadı ki takırdadı. Dede Tom nazikçe konuştu: 'Sonradan pişman olmaktansa önceden önlem almak iyidir, Başkan.' İçini çekti, sonra başını salladı. 'Peki. Hazırlanacağız—ama fırtına gelmezse, meydanda bir daha icat yok!'

Köylüler birlikte çalıştı. Gevşek çatı kiremitlerini onardılar, tıkalı kanalları açtılar ve yakacak odunları örtü altına yığdılar. Max, yaklaşan fırtınayı haber vererek düzenli tıkırdayan şemsiyesini kontrol etti. Pip evden eve uçarak cesaret cıvıldadı. Max'e inanmayan fırıncı bile işçilere sıcak çörekler dağıttı. Herkes kendini biraz daha cesur hissetti.

Akşama doğru gökyüzü grileşti ve rüzgâr uğuldamaya başladı. Şemsiye acil bir şekilde tıkırdadı ve Max fırtınanın yakın olduğunu anladı. 'İçeri, herkes içeri!' diye seslendi Belediye Başkanı Pruitt, sesi kararlı ama şefkatliydi. Aileler battaniyeler ve malzemelerle köy salonuna koştu. Max, Dede Tom'la kapının yanında durup ilk yağmur damlalarının düşüşünü izledi.

Fırtına bir kükremeyle geldi. Yağmur pencereleri kamçıladı, gök gürültüsü bir devin midesi gibi gürledi. Ama salonun içinde köylüler sıcak ve güvendeydi. Hikâyeler paylaştılar ve şarkılar söylediler. Max'in şemsiyesi artık, memnun bir kedi gibi yumuşakça tıkırdıyordu. Dede Tom elini Max'in omzuna koydu. 'İyi iş çıkardın, delikanlı. Küçük uyarıyı dinledin.'

Ertesi sabah fırtına geçmişti. Köy ıslaktı ama zarar görmemişti. Çatılar dayandı ve kimse yaralanmadı. Belediye Başkanı Pruitt herkesi meydanda topladı. 'Max,' dedi, 'tıkırdayan şemsiyen bizi beladan kurtardı. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim.' Elini sıktı ve köylüler alkışladı. Max'in çilli yüzü gururla pembelendi.

Dede Tom, derin gülümseme çizgileri kırışarak gülümsedi. 'Sadece şemsiye değil,' dedi. 'Hazır olmak. Birlikte hazırlandığımızda, her fırtınayla cesaretle ve gülümseyerek yüzleşebiliriz.' Köylüler başlarını salladı ve Pip, Max'in omzundan mutlu mutlu cıvıldadı. Max şemsiyesini kurdu ve şemsiye neşeli bir teşekkür tıkırdadı.

O günden sonra Max'in kurmalı şemsiyesi ünlendi. Hâlâ her hava değişiminden önce tıkırdıyordu ve köylüler her zaman dinliyordu. Çatılarını onarıyor, malzeme topluyor ve komşularını kontrol ediyorlardı. Max, küçük uyarıların küçük tohumlar gibi olduğunu öğrendi—dikkat ederseniz, büyük bir güvenliğe dönüşürler.

Belediye Başkanı Pruitt, Max'ten köy için daha fazla hava saati yapmasını bile istedi. Meydanda bir atölye kurdu, Pip de asistanıydı. Çocuklar onu çalışırken izlemeye geldi ve o onlara dişlilerin tıkırtısını nasıl dinleyeceklerini öğretti. 'Her makinenin bir hikâyesi vardır,' dedi Max, yeşil gözleri parlayarak. 'Sadece dinlemen yeter.'

Güneşli bir öğleden sonra Max, Dede Tom ve Pip'le tepede oturdu. Şemsiye yumuşakça tıkırdadı; karşılaştıkları fırtınanın nazik bir hatırlatıcısıydı. 'Biliyor musun,' dedi Dede Tom, 'hayat sürprizlerle doludur. Ama biraz hazırlık ve bolca yürekle her şeyin üstesinden gelebiliriz.' Max aralıklı dişini göstererek sırıttı. 'Ve iyi bir şemsiye de yardımcı olur!'

Ve böylece Brambleford'da kurmalı şemsiye, hazırlığın ve umudun sevilen bir simgesi oldu. Max icat yapmaya devam etti, çevresindeki küçük uyarıları her zaman dinledi. Köylüler gülümseyerek hazırlanmayı öğrendi, birlikte her fırtınayla yüzleşebileceklerini bilerek. Ve Pip'in mavi kurdelesi esintide dalgalandı; dostluğun küçücük bir bayrağı.